

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **P. H.**, bytem M. 4, B., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č. j. KUOK 109673/2015, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č. j. KUOK 109673/2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 9. 2015, č.j. SMOL/190778/2015/OARMV/DPD/Hon jako nepřípustné. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dne 26. 3. 2015 v 09:37 hod v Olomouci na ulici Týnecká, v místě před křižovatkou u čerpací stanice Slovnaft, ve směru jízdy od ulice Přerovská ke kruhovému objezdu u OC Olympia, jako řidič motorového vozidla překročil o 16 km/h nejvyšší dovolenou rychlost v obci, stanovenou zákonem na 50 km/h, kdy vozidlu byla naměřena rychlost jízdy 69 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 66 km/h, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce namítá, že v odvolacím řízení došlo k závažné procesní vadě, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Tato vada spočívá v tom, že ač dle názoru správního orgánu bylo odvolání vadné (neboť ho podala osoba, jejíž zmocnění k zastupování žalobce nebylo prokázáno, T. S.), vyzval správní orgán k doložení plné moci pouze žalobce, a nikoli podatele odvolání. Je tedy zřejmé, že dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu pokud měl správní orgán za to, že odvolání podané panem S. nesplňuje předepsané náležitosti nebo trpí jinými vadami (zde absencí plné moci), měl k doplnění vyzvat přímo pana S., neboť tento byl podatelem tohoto odvolání. Procesní vada spočívající v porušení § 37 odst. 3 správního řádu tak nepochybně měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť pokud by správní orgán postupoval správně, a vyzval by pana S. k doplnění plné moci zmocňující ho k podání odvolání, tento by plnou moc doložil, neboť ho žalobce ke svému zastupování zmocnil. Žalovaný nemohl zamítnout odvolání žalobce jako nepřípustné pro podání neoprávněnou osobou, pokud podatel odvolání nebyl k prokázání svého oprávnění k zastupování žalobce vyzván. Nadto žalobce namítá, že pan S. mohl mít zcela legitimně za to, že správní orgán považuje jeho zmocnění k zastupování žalobce za prokázané, když mu prokazatelně doručoval své rozhodnutí den poté, co slečna C. zrušila své zmocnění, tedy s ním zjevně jednal jako s obecným (nikoliv již substitučním) zmocněncem. Z tohoto důvodu je dle žalobce zjevné, že se jednalo o překvapivé rozhodnutí. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť závěr o nepřípustnosti odvolání je minimálně předčasný, navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce navrhuje provést důkaz plnou mocí k důkazu svého tvrzení o existenci zastoupení.

Žalovaný je názoru, že námitka uvedená v žalobě je nedůvodná. V odvolacím řízení řešil nejprve otázku, zda byl žalobce po vypovězení plné moci ze strany zmocněnkyně K. C. zastoupen T. S. či nikoliv. S touto otázkou se ve svém rozhodnutí řádně vypořádal a na svém závěru tam vysloveném nadále setrvává. Považuje za nutné poukázat na skutečnost, že v odvolacím řízení nejprve přezkoumává, zda odvolání bylo podáno v zákonné lhůtě a zda je přípustné, teprve poté posuzuje obsah podání. Správnost postupu spočívajícího ve výzvě žalobce k doložení plné moci lze dovodit i z ustálené judikatury Nejvyššího správního

soudu. Je názoru, že pokud žalobce tvrdí, že byl zkrácen na svých procesních právech, tak to pouze procesní strategií „obecného zmocněnce“ směřující

ke zpochybnění doručení rozhodnutí ve věci. Tato procesní strategie je jak krajským soudům, tak i Nejvyššímu správnímu soudu již dostatečně známa, kdy již několikrát vyslovily, že se jedná o zneužívání práva. Z toho důvodu navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že na základě obsahu přestupkového spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie olomouckého kraje, Územního odboru Olomouc, Dopravního inspektorátu, č. j. KRPM-41260-2/PŘ-2015-140506, správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupku a k projednání výše vymezeného přestupku nařídil ústní jednání, ke kterému předvolal žalobce. K ústnímu jednání dne 27. 7. 2015 se dostavil T. S., bytem V. R. 857, K., který správnímu orgánu doložil plnou moc ze dne 20. 7. 2015, kterou žalobce zmocnil k zastupování ve věci zmocněnkyni K. C., bytem U S. 764, J., a to pro zastupování v celém řízení, plnou moc udělil v rozsahu práv a povinností podle zákona 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Současně doložil substituční plnou moc ze dne 27. 7. 2015, kterou jej K. C. zmocnila ke všem úkonům, jednání a zastupování ve věci vedené Magistrátem města Olomouce sp. zn. S-SMOL/074731/2015/OARMV v rozsahu práv a povinností dle zákona 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán I. stupně projednal věc s T. S..

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo dne 7. 9. 2015 odesláno do datových schránek K. C. a T. S.. K. C. bylo rozhodnutí doručeno dne 14. 9. 2015 v 11:53 hod, a tato následně téhož dne v 12:03 hod doručila správnímu orgánu I. stupně sdělení, ve kterém podala výpověď své plné moci a uvedla, že žalobce již dále nezastupuje. Správní orgán I. stupně na to reagoval sdělením ze dne 17. 9. 2015, ve kterém K. C. sdělil, že akceptuje její výpověď plné moci, tato však byla doručena až poté, co jí bylo zasláno a doručeno rozhodnutí ve věci. Proto jí bylo současně sděleno, že žalobci již rozhodnutí nebude zasíláno, neboť pro běh lhůt považuje správní orgán I. stupně za rozhodné doručení do její datové schránky. T. S. bylo rozhodnutí doručeno dne 15. 9. 2015.

Dne 30. 9. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, toto bylo podáno T. S., plná moc k zastupování žalobce nebyla k odvolání přiložena. Dne 5. 10. 2015 vydal správní orgán I. stupně usnesení, kterým žalobce vyzval k doložení plné moci k zastupování T. S. a k doplnění odvolání. Usnesení bylo doručováno pouze žalobci, kterému bylo doručeno do vlastních rukou dne 7. 10. 2015. Dne 16. 10. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně T. S. doručeno doplnění odvolání, plná moc doložena nebyla. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015 žalovaný odvolání žalobce zamítl jako nepřipustné s odůvodněním, že odvolání nebylo podáno oprávněnou osobou. V rozhodnutí rovněž uvedl, že nebylo podáno v zákonné lhůtě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K zastoupení účastníka zmocněncem a volbě substituta se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 As 220/2015 – 47, kde

uvedl: „[s]právní řád ve svém § 33 odst. 1 umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď ve formě písemné, nebo může být udělena ústně do protokolu. Plná moc je jednostranným prohlášením zmocnítele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Ta má soukromoprávní povahu, typicky se jedná o smlouvu příkazní. Jako svého zástupce si může účastník zvolit fyzickou nebo právnickou osobu. Současně zákon stanoví, že v téže věci může mít účastník pouze jednoho zástupce. [...] Ustanovení § 33 odst. 3 správního řádu není ničím jiným než oprávněním zmocněnce udělit se souhlasem zmocnítele substituční plnou moc jiné osobě. Možnost udělení substituční plné moci musí být výslovně uvedena v původní plné moci, kterou vystavil účastník zmocněnci. Substitut se nestává zástupcem účastníka, ale zástupcem zmocněnce. [...] doručení, kterého se stěžovatel neprávem dovolává (doručení substitutovi) nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům.“

Žalobce má tak pravdu v tom, že správní orgán I. stupně chybně jednal s T. S. jako zástupcem žalobce. Dle § 33 odst. 3 správního řádu může zmocněnec udělit substituční plnou moc pouze v případě, že je to v plné moci udělené zmocněnci výslovně stanoveno. V nyní posuzovaném případě žalobce udělil v řízení před správním orgánem I. stupně plnou moc k zastupování K. C., tato plná moc však substituční doložku neobsahovala. K. C. tedy nebyla oprávněna substituční plnou mocí dále zmocnit k zastupování T. S. a správní orgán I. stupně pochybil, když v řízení s T. S. jednal. Žalobce však v žalobě nenamítá, že by tato vada mohla ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, nerozporuje ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozporuje závěr žalovaného o nepřipustnosti odvolání.

V nyní posuzovaném případě tak od 27. 7. 2015, kdy byla správnímu orgánu I. stupně vykázána plná moc, až do dne 14. 9. 2015 byla zástupcem žalobce K. C. a pro běh odvolací lhůty bylo rozhodné doručení K. C. která byla zástupcem žalobce i v době doručování rozhodnutí, neboť její výpověď zastupování žalobce byla učiněna až poté, co jí rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno, na běh odvolací lhůty tak následná výpověď plné moci neměla vliv.

Jak je uvedeno výše, právní účinky spojené s doručováním se pojí výhradně s doručením účastníkovi či jeho zástupci, doručování substitutovi na ně nemá vliv.

K. C. bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno dne 14. 9. 2015, odvolací lhůta 15 dnů tak počala běžet následujícího dne, tj. 15. 9. 2015, a skončila dne 29. 9. 2015, přičemž tento den nepřipadal na sobotu, neděli ani státem uznaný svátek, nebyl tedy důvod pro její prodloužení. Odvolání žalobce bylo podáno až dne 30. 9. 2015, tedy již po uplynutí zákonné lhůty. Zda bylo odvolání podáno osobou oprávněnou či neoprávněnou tak v danou chvíli nebylo rozhodné, neboť, jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě (byť v řízení tak nepostupoval), nejprve je nutné zkoumat včasnost podání oprávněného prostředku. Jelikož se jednalo o odvolání opožděné, mělo být jako takové v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný rozhodl správně o zamítnutí odvolání, byť z jiného důvodu (jeho nepřipustnosti), krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť jiný důvod není důvodem pro zrušení rozhodnutí.

Na podporu svého závěru krajský soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 – 76, které lze analogicky vztáhnout na nyní posuzovanou situaci a ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„užití jiného důvodu k jinak správnému odmítnutí žaloby nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí soudu I. stupně v řízení o kasační stížnosti; výsledek řízení po případném vrácení věci k řízení před soudem I. stupně - co do praktického efektu pro účastníka - by byl týž. Soudní řízení však neslouží a sloužit nemůže k řešení toliko teoretických sporů. Nejvyšší správní soud proto, ostatně i z důvodu procesní ekonomie, přestal na tom, že nesprávně uvedený důvod správného odmítnutí žaloby nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Je podstatné, aby soud neodmítl věcně jednat tam, kde na to má účastník řízení právo; to by se pak skutečně rovnalo účinkům denegationis iustitiae.“*

Krajský soud konstatuje, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že kromě nepřipustného odvolání se jedná i o odvolání opožděné, neboť nebylo podáno v zákonné lhůtě, a tento svůj názor odůvodnil. Pro žalobce tudíž nemůže být rozhodnutí soudu rozhodnutím překvapivým.

Pro úplnost soud k námitkám žalobce uvádí, že správní orgán I. stupně (potažmo žalovaný, který tento postup aproboval) pochybil, když k odstranění vad odvolání spočívajících v nedoložení plné moci a v neodůvodnění odvolání vyzval pouze žalobce a nikoliv T. S. jakožto podatele tohoto podání, neboť z ust. § 37 odst. 3 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu vyzvat k odstranění nedostatků podání podatele. Skutečnost, že má výzva k odstranění vady podání směřovat primárně na podatele, v odůvodněných případech potom jak na podatele, tak i případně na samotného účastníka, potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 215/2015 – 72, či rozsudek ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 – 42). Tato procesní vada odvolacího řízení však v tomto případě neměla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť i kdyby výzva k doložení plné moci a k doplnění odvolání byla zaslána T. S. a tento doložil žalovanému plnou moc k zastupování žalobce, musel by žalovaný, jak uvedeno výše, odvolání zamítnout z důvodu jeho opožděnosti.

Z tohoto důvodu soud také zamítl návrh žalobce na provedení důkazu plnou mocí, neboť ani zjištění o řádnosti plné moci by nezměnilo nic na uvedeném závěru.

Rovněž závěr žalobce o tom, že správní orgán považoval zmocnění Tomáše Sedláka jakožto obecného zmocněnce k zastupování žalobce za prokázané a měl s ním jako se zmocněncem jednat, což žalobce dovozuje z doručení rozhodnutí T. S. až den poté, kdy K. C. zrušila své zmocnění, není správný. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručováno zároveň oběma zástupcům, tedy jak K. C., tak T. S., neboť oběma bylo rozhodnutí

odesláno dne 7. 9. 2015 v 18:01 hod. do jejich datových schránek. Rozdíl ve dni doručení je výsledkem odlišného okamžiku přihlášení do datové schránky K. C. a T. S. a nijak nesouvisí s vypovězením plné moci K. C., ke kterému mezitím došlo, jak se domnívá žalobce. Ze správního spisu a postupu správního orgánu I. stupně tedy nevyplývá, že by správní orgán I. stupně považoval T. S. za obecného zmocněnce žalobce, o čemž svědčí i obsah jeho sdělení K. C. ze dne 17. 9. 2015, kterým reagoval na její výpověď zastoupení žalobce a ve kterém uvedl, že za rozhodné považuje doručení rozhodnutí do její datové schránky. Pokud tedy žalobce tvrdí, že T. S. měl legitimní očekávání, že jej správní orgán I. stupně považuje za obecného zmocněnce žalobce, toto očekávání nebylo založeno postupem správního orgánu I. stupně a není možné se jej dovolávat.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 27. září 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Š. H.